

ΕΝΑ ΥΠΕΡΟΧΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΑΙΜΑΡ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η ΣΥΜΜΑΧΙΑ

"Ας ξαναγυρίσουμε στη Μεγάλη Καρδιά.

"Αφού άφησε τον Νεχού-Νουτάχ και τον 'Ανοιχτόκαρδο, βάδισε ως ένα τέταρτο της ώρας προφυλακτικά άνωμασα στο δάσος, που τριγύριζε το στρατόπεδο των 'Ερυθροδέρμων, και σ' ένα άνοιχτό από δένδρα μέρος στάθηκε. 'Ακούμπησε τον ύποκλιτο της καρραμπίνας του στη γη. Ψώθωσε φανερά το κορμί του για να φαίνεται καλά απ' τους τυχόν άσφατους παρατηρητές του, κι έβγαλε τρείς φορές συνθηματικά απ' τ'ά λαρύγγι του τόν χαρακτηριστικό κρωγμό του κορακίου.

Παρευθύς τ'ό σιωπηλό ως τότε δάσος, που φαινόταν να βασιλεύει σ' αυτό ή πιο απόλυτη μοναξιά, ζωντάνεψε σαν να τ'ό εϋπηρεσε μάγος απ' τόν νεκρικό του ήπνο. 'Απ' όλες τις μεριές, άνωμασα από λόχμες κι' από χορτάρια, ξεπήδησαν χαρουμενοι πλήθος από κυνηγούς, με τραχεία χαρακτηριστικά και με τ'ά γραφικά κορτώματα των, οι οποίοι κύκλωσαν στη στιγμή τόν χαμογελαστό άρχηγό τους.

Στους πρώτους που αντίκρισε ή Μεγάλη Καρδιά, άπλωσε τ'ό χέρι του σε θερμή χειραψία. "Ήσαν τ'ό Μαύρο Ζαρκάδι κι' ό μαϊουράλ Εύσέβιος.

—Σάς ευχαριστώ θερμά όλους, άδελφοί μου! έπτε με συγκίνηση κατόπιν. Χίλιες φορές ευχαριστώ για τήν εγκάρδια ανδρόμιή σας... Μά, δόξα στό Θεό, είνε περιττή πειά... Δέν πρόκειται να γυθί αίμα πολύτιμο σαν τ'ό δικό σας!

—Τους έφευγες, άρχηγέ! ρώτησαν όλοι οι κυνηγοί με λαχτάρα κι' ανέκφραστη χαρά στα πρόσωπά τους. Και δέν νομίζεις καλά να τους δώσουμε ένα μάθημα, αυτών των κόκκινων σκυλιών... Είνε πρώτης τάξεως εύκαιρία, τώρα που είμαστε όλοι μαζεμένοι!

'Η Μεγάλη Καρδιά χαμογέλασε αίγνυματικά και κύτταξε τ'ά ειλικρινή κι' ένεργητικά πρόσωπα των συντρόφων του—περισσότερων από πέντητα, γύρω του—με ύπερηφάνεια και συγκίνηση. "Έπειτα, μή θέλοντας να τους άφήση περισσότερο στην άπάτη τους φώναξε ένθουσιασμένα:

"'Αδέφια μου άγαπητά, οι 'Ερυθροδέρμοι—οί Κομάγγα του-λάχιστον και τ'ά 'Ερπειτα—δέν είνε πειά έχθροι μας, κι' ούτε τους άξιζει ό χαρακτηρισμός των κόκκινων σκυλιών... Είνε τίμιοι και γενναίψωχοι πολεμιστά κι' αυτοί, και από σήμερα κι' εμπρός θά είνε φίλοι μας και σύμμαχοί μας!

Ταιμιούδια δέν άκουγόταν. "Όλοι είχαν βουβαθή γύρω του. 'Η κατάπληξις των για τ'ά άπίστευτα που άκουγαν, τους κρατούσε άκίνητους και καρφαμένους στο χώμα. Πόσο διασκεδάει τώρα με τ'ό θάμπωμα των, ή Μεγάλη Καρδιά!... Και πόσο καμάρωνε μυστικά που ήταν δικό του άποκλειστικά κατόρθωμα ή πρωτοφανής εκείνη—για τ'ά χρονικά—της 'Αφρικής—συμφιλίωσης Λευκών κι' 'Ερυθροδέρμων!...

—Φίλοι μου, συνδέψτε με ως τ'ό στρατόπεδο των καινούργιων μας συμμάχων! Ξαάπε. Θά πεισθήτε και μόνοι σας έκει απ' τήν ύποδοξη τόν, πώς ή συμφιλίωσί μας δέν είνε λόγος άδειος και άπατηλός!

Ξεκίνησαν όλοι μαζί όχι με τήν κοιλιά στό χώμα πειά και με τόν θάνατο στό βλέμμα τους, σαν έχθροι που ένεδρεύουν, αλλά φανερά, με τις καρραμπίνες τους άναρριχτές στον όμο, και με τ'ό γέλιο στόν φωτισιόμενα πρόσωπά τους. Μιλούσαν άναμταξύ τους, σε μικρές-μικρές παρέες, άσπειούντουσαν και γελοούσαν φωναχτά, και σχολιάζαν με τ'ά ένθουσιαστικά λόγια τ'ό άνήκουστο κι' άπίστευτο γεγονός.

Προπορεύοντουσαν ή Μεγάλη Καρδιά και τ'ό Μαύρο Ζαρκάδι. Κι' ό τελευταίος αυτός, σε μία στιγμή, έπτε στον άρχηγό του:

—Μά τήν πίστι μου, μάς άγαπάει ό Θεός... Κι' εσύ είσαι έλεύθερος, και στους Κομάγγες θά βρούμε συμμάχους πολυτίμους για κάποια ξαφνική κι' έ-

πείγουσα ανάγκη που μάς παρουσιάστηκε...

—Τι θέλεις να πής; διέκοιμε σκιρτώντας άνήσυχα ή Μαύρη Καρδιά. Για τ'όια ανάγκη μιλάς;... Γιατί, δόξα στό Θεό, ή μάννα μου είνε καλά καθώς με βεβαίωσε ό Εύσέβιος πρό όλιγου!...

—Θέλω να πώ, ότι κάποιοι Μεικάνοι φίλοι μας, στους οποίους πρόσφερε πρό καιρού μεγάλη υπηρεσία, θάχουν άσφαλώς κυκλώσει αύτή τή στιγμή από ληστές, και κινδυνεύουν!

Μά ξαφνική συγκίνηση μισόπνιξε ή Μεγάλη Καρδιά. —Μά τότε δέν πρέπει να καθώμαστε καθόλου, φώναξε. Πρέπει να τρέξουμε στη στιγμή κοντά τους!

—Διάβολε... Αυτής τής γνώμης ήμουν κι' έγώ, Μεγάλη Καρδιά... Και θάτρεχα προς τ'ά κεί με όπαθούς μας... Μά ήσουν αιμακάτωτος έσύ... "Έπρεπε για όσα πρώτα να φροντίσουμε... Γιατί εσύ είσαι τ'ό κεφάλι κι' ή ψυχή όλων μας... Μά άς τελειώνουμε πρώτα τ'ό γρηγορότερο, με τους καινούργιους φίλους μας, κι' ύστερα με τ'ή βοήθεια των βλέπουμε τί θά γίνει!

Σιωπηλά παραδέχτηκε ή Μεγάλη Καρδιά τήν πρότασι του φίλου του, και φώναξε παρευθύς τόν μαϊουράλ.

—Πάρε τ'ό ψλόγο σου, τ'ό είνε βιαστικά, και τρέξε κατευθείαν στό ράντισο του Μαύρου Ζαρκαδιού... Θα διασθεβαιώσης ή μητέρα του πώς είμαι ζωντανός, πώς κανένας κίνδυνος δέν με άπειλεί πειά, και πώς όλες ή δυσάρεστες παρεξηγήσεις που τόσα μάς κόστισαν, έπασαν πειά να ύπάρχουν... "Έπειτα θά τήν άδηγήσης στό σπήλαιο «Βερτεγκράν», που είνε τόσο αίγουρο και μεγάλο, και θά μείνεις μαζί της... Σε λίγο, και φουρά θά σου στείλω κι' έγώ θά σε άνταμώνω γρήγορα... "Αχ, γλυκαία μου μάννα!... Πόσο θά χαρής που σώθηκε!... Τρέξε μαστρο-Εύσέβιε... "Ας μ'ήν τήν άφήσουμε περισσότερο στην άπελπισμένη κατάστασι της!

'Ο μαϊουράλ Εύσέβιος έσφιξε τ'ό χέρι του κυρίου του και χάρηκε στο δάσος με ταχύν κελιασμό. Συγχρόνως σχεδόν έφθασε κι' ή πυκνή ομάδα των κυνηγών μας στην κατασκήνωσι των 'Ερυθροδέρμων.

Τριγυριμένους απ' τους γέροντας τής φυλής ό Νεχού-Νουτάχ, προχώρησε προς τ'ό μέρος των Λευκών, άπλώνοντας τ'ό χέρι του στη Μεγάλη Καρδιά.

—Βαμπίνιαμ κιτώε μανιτώ, άγκαρμισσέω χαπίε νεατίσσομ! έπτε κατόπιν, στρέφοντας τ'ό άέτιο μάτι του χαρομένο, στους άλλους κυνηγούς.

—'Ο Κύριος τής Ζωής, άς βλέπη στό έξής τις άδελφικές προσπάθειές μας με εύνοια!

Τότε ή Μεγάλη Καρδιά ύποκλίθηκε με σεβασμό προς τ'ό ουμβούλιο των γερότων, κι' άφου στράφηκε ύστερα στις πολυπληθείς τάξεις των 'Ερυθροδέρμων—που ντυμένοι τα γραφικά έορτάσιμα κοστώματα των, και βεμμένοι με τ'ά ειδικά χρώματα τής φιλίας και τής ειρήνης ζητωκραυγάζαν διαρκώς—τους φώναξε με τ'ή βροντερή φωνή του:

—'Ο Κύριος τής Ζωής, που μαυτεύει τα αισθημάτα μας και ξέρει τις ψυχές μας, άς είνε άμάρτυς ότι οι Λευκοί κυνηγοί έρχονται προς τους Κόκκινους άδελφούς των με τ'ήν χαρά και τήν αγάπη στην καρδιά, και με τ'ό χαμόγελο στα χείλη των!

—"Ας τους δεχτούμε λοιπόν, κι' άς τους δεχώμαστε πάντα και στο μέλλον με άδελφική έμπιστοσύνη και με αισθημάτα άφροσύνας! άπεκρίθηκε έξ όνόματος τ'όν όμφούλων του ό Νεχού-Νουτάχ.

Και τ'ά λόγια αυτά, τα συνώδεψε με μία ύπόκλιση γεμάτη άπό χάρη και γαλήνη μεγαλειότης. Τότε Λευκοί κι' 'Ερυθροδέρμοι πυροβόλησαν στον άέρα, έπευφήρησαν με τ'ό χαρούμενες κραυγές, και με τ'ό τελευταίο αυτό δείγμα τής άυστηρής έθιμοτυπίας—που χαρακτηρίζει τ'ά τε τί σχέσεις 'Ιθαγενών και Λευκών—κάθε φραγμός έπασε, κι' ή πιο απόλυτη έγκαρδιότης 'Χρησε να άπλώνεται στις δύο ομάδες.

